

חוט של חסד

הגליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרה"צ שלום ארוש שליט"א פרשתו **בשלה** | י"א שבט תשע"ח (27/01/18) | גליון 555

התודה לא מפסיקה להפתיע

בעולם וה' עושה עם האדם רק הכי טוב. גם במציאויות ובמצבים קשים – ה' מעביר את האדם במהלך של גאולה וישועה וחפץ לעשות לו נסים גדולים. כל המהלך של בני ישראל על שפת הים היה מהלך של גאולה וישועה, ניתוק מושלם ממצרים ונקמת מחץ מושלמת במצרים הרשעים, והמשכת שפע גדול מאוד לעם ישראל, שפע של דעת והשגת אלוקות, בבחינת 'ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי', שפע של נסים ונפלאות שהיו פי חמישה מכל מכות מצרים, ושפע גשמי עצום בבחינת "ביזת הים" שהייתה גדולה לאין ערוך מביזת מצרים.

אמנם בני ישראל היו במצב קשה, ולכאורה היינו אומרים שלא ניתן לדון אותם לכך חובה, אבל ה"אור החיים" הקדוש אומר שמידת הדין סברה שדווקא כן ראוי לדון אותם על כך שלא התעצמו באמונה בכל תוקף במצב הזה דווקא. זה עורר עליהם את הקטרוג ומנע מהם את הנסים.

מצדיקים את האמונה ורואים נסים!

והעצה היעוצה שנתן ה' למשה הייתה: "הצדקת האמונה בכל תוקף!" וכבר ביארנו פעמים רבות שיעקר הצדקת האמונה היא ההודיה לה' על הטוב ועל הרע. לנסוע אל תוך הים – זה נגד השכל, זה מראה על הצדקת האמונה בכל תוקף. וגם כשיהודי מודה לה' על הרע – זו פעולת אמונה חזקה מאוד נגד השכל. השכל אומר לו שהוא במצב רע, אבל הוא מצדיק את הבורא ברך הוא ומתעצם באמונה שאין רע ומאמין שזה בוודאי מהלך אלוקי שמקרב אותנו לטובה האמתית והנצחית – וזוהו הוא מבטל את כל הקטרוגים וראוי שייעשו לו נסים ונפלאות וממשיך על עצמו שפע בגשמיות וברוחניות.

ולכן ההודיה לה' על הצרות והקשיים היא העצה הגדולה והעמוקה ביותר, כי חוסר

שייחלק על סמך הביטחון כי אני אעשה להם נס, ובאמצעות זה תתגבר הרחמים. ואתה הרם את מטך, פירוש באמצעות מעשה הטוב (שהם מתחזקים באמונה) נעשה להם הנס ובקע הים כי גדול הביטחון והאמונה הלז להכריעם לטובה".

מה מפריע לניסים להתרחש?

ומוסיף החיים" הקדוש ואומר, שמתוך תשובת ה' למשה נבין מה היה הפגם של בני ישראל שבגללו עוררו על עצמם את מידת הדין ואת הקטרוג "הללו עובדי עבודה זרה". מה היה הפגם של בני ישראל? עונה ה"אור החיים" הקדוש: "ונראה לי לומר כי רשם ה' לומר להם טעם תגבורת הדין עליהם לצד שהם המעיטו בלבם האמונה ואמרו 'הלא טוב לנו עבוד את מצרים', לזה ציווה ה' לעשות כנגד עוון זה הצדקת האמונה בכל תוקף, גם בזה רמזם לדעת הסובב תגבורת הדין מחדש".

יוצא לנו כאן לימוד נורא מאוד: בני ישראל היו שקועים במ"ט שערי טומאה ועובדי עבודה זרה, אבל זה לא מה שעורר עליהם את הדין. מה ש'המעיטו את האמונה בלבם' מה הכוונה? שהתבכיינו על כך שיצאו ממצרים ואמרו 'טוב לנו עבוד את מצרים'. כלומר: הדבר שמעורר דין על האדם ומונע ממנו את רחמי ה' גם אם הוא ראוי לנס – זה חיסרון באמונה שמתבטא בבכיינות; ומה שמציל את האדם מכל הקטרוגים וממשיך עליו רחמים גדולים ונסים זה 'הצדקת האמונה בכל תוקף'.

לא נותנים לאמונה להיחלש ונתרגם את הדברים לענייננו למעשה. ברגע שאדם מתלונן ומתבכיי – זה פגם של המעטת האמונה, כי על פי האמונה הכול טוב ואין שום רע

העצה לזכות לניסים

ומבאר ה"אור החיים" הקדוש על פי המדרש. המדרש אומר שבאותה שעה עמדו עם ישראל בדין, והמקטרגים טענו כלפי שמיא: "מדוע אתה מציל את בני ישראל והורג את המצרים, הרי הללו עובדי עבודה זרה והללו עובדי עבודה זרה?" ואז הקדוש ברוך הוא רצה להצדיק את עם ישראל בדין, וכדי להצדיק את עם ישראל בדין, לא יעזור שה' ירחם עליהם כי "אין מרחמים בדין", אלא צריכים עם ישראל להצדיק את עצמם על ידי שיעשו מעשים טובים, ולכן אמר למשה שההצלה לא תלויה בו, כי הוא יתברך מצדו, ברחמי המרובים, רוצה להציל את עם ישראל ולעשות להם נס אבל מידת הדין מונעת.

לכן נתן הקדוש ברוך הוא למשה עצה: לומר לבני ישראל להגביר את מידת החסד והרחמים, ואז יוכל הקדוש ברוך הוא להשתיק את מידת הדין ואת כל המקטרגים ולעורר על עם ישראל רחמים עצומים ולעשות להם נס. ומה העצה? אומר ה"אור החיים" הקדוש בזאת הלשון: "זאת היעוצה להגביר חסד והרחמים: 'דבר אל בני ישראל ויתעצמו באמונה בכל לבם וייסעו אל הים קודם

בכל פעם מחדש מדהים לראות כיצד היסודות הנפלאים של התורה וההודיה והשכל של הדיסק 'תפסיק להתבכיי' – עומדים ביסוד כל התורה וביסוד כל המאורעות המרכזיים של סיפורי התורה. זכינו לראות זאת כבר בפרשיות רבות ובדבריהם של הראשונים והאחרונים, ושוב בפרשת השבוע שלנו נמצאים דברים מפורשים ונוקבים בדבריו של אחד מגדולי צדיקי הדורות.

התורה מספרת שבני ישראל עמדו על שפת הים בצרה גדולה, הים לפניהם והמצרים מאחוריהם, ומתוך דוחקם צעקו אל ה'. וה' אומר למשה: "מה תצעק אלי? דבר אל בני ישראל וייסעו". ישנם הרבה דקדוקים וקושיות במקראות הללו, והפרשנים פנו איש לדרך. רבינו ה"אור החיים" הקדוש שואל על פסוק זה: מה הטענה כלפי משה 'מה תצעק אלי?' וכי למי יצעק? האם משה טועה בזה שהוא מתפלל וצועק לה? ועוד שואל: לאן הקב"ה רוצה שבני ישראל ייסעו, הרי הים לפניהם?

בס"ד בר"ה

העצמה השבתית

בשבת הגדול

עם הרב שלום ארוש שליט"א

במלון קרלטון נהריה

ו' ניסן 22/03 עד ח' ניסן 24/03

סדנת זוגיות עם הרב שלום ארוש שליט"א

הפייטן אבי קדוש ילווה את השבת

שיעור מפי הרבנית ארוש

ארוחות כיד המלך

כפיוזיות וזריזות

לפרטים והרשמה:

052-8952029 | 02-5812210

ראש השנה לאילנות הוא בשבט שהוא חדש האחד עשר. כי אז יכולין לקבר ולתקן חטא אדם הראשון שפגם בעץ הדעת ששקטנו על ידי אחד עשר סמני הקטרת שהוא בחינת תפלה בחינת דין. (ליה יוד - הל ערלה הלכה ג)

רבי נתן מברסלב ז"ע דבר פעם אחת מהקב"ה כי הקדושה של הבעל-שם-טוב זצ"ל ואמר, שפכי תבערת הקב"ה שפיה לך, אם היה לך גם השיחות והדברים שפלו - היה נתבלט אצלם כח החכמה; אבל עכשו בדורות הללו ההתגברות גדולה כל-כך, שפאר כל הדברים שפלו ידון להתגברות כח החכמה גדול וצפוי מאד, אבל אצל-פני-פני-כך יש לו עוד שיקה קו, שגם עכשו הינה מתבטלת החכמה!... אבל מה תועלת יהיה בעצמותם בלא זה? (אבן-עזר"ה ברך את ד').

- א ב ש ל חיים**
- ☆ השבֵּת היא מקור הגעוּגים של הנבְּרָא לברֵא.
- ☆ השבֵּת היא אחת התְּרוּמוֹת החֶשְׁבוֹת בְּיוֹתוֹ שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם כְּלוֹ.
- ☆ העֲנֵג שֶׁל הַשֵּׁבֶת מֵקֵרֵב אֶת הָאֲדָם לְבוֹאֵר עוֹלָם וְיוֹתֵר מְסוּפִים וְתַעֲנוּיֹת.
- ☆ הַשֵּׁבֶת נוֹתַת עֵינַי לְאֵלֹת אֲדָת כֵּל הַמְצִיאֹת בְּעֵינַי שֶׁל אֲמוּנָה.

אמירת תחנון ונפילת אפים בבית הכנסת כשהאבל מתפלל שם - ח"ג

בשפתנו, ועל כל הנה ייתן את קולו בבכי ונחלי דמעות תולנה עיניו על אשר הכעיס והקניט את בוראו ברוע מעליו, ואת אשר אסר התיר ואת אשר שנה ה' אהב, והדאגה והיגון על זה יביאוו להתחרט בלב שלם על כל אשר עשה ויקבל עליו שלא לשוב להרע עוד, ישפוך שיחה ידרוש סליחה על המים הזדונים אשר עברו ורפא לו, ועייניו רואות נכחות, כי לפי רוב ההרגל בנורסתו היודי הנלמד פעמיים בכל יום, הרבה בני אדם כמוני, אין איש שם על לב להתמרמר בבכי כפי התנאים הצריכים הנזכרים לעיל, לא מינה ולא מקצתה! ומי ייתן ויבין מה שמוציא מפיו, מחזקינה טיבותא לידא דכי מטינא ל'חטאנו עוינו וכו' מכה באגרור על החזה ולבו בלד עמו... וכל כי את דבאי ציפיותא היא... לכן בלדי, חזי מנהג יפה מנהג הקדמונים שלא לומר היודי כי אם לפרקים - ביום תענית ציבור או בשני ובחמישי ולא פעמיים בכל יום. אך אחר שכבר הנהיגו לנו אבותינו אבות אבותינו לאומרו בכל יום, וכוונתם רצויה לעורר לב האדם לתשובה בכל עת ועונה, חלילה לנו להרהר אחר מעשיהם, ומנהגם תורה, ומיביע לך לייטובי דעתך ולומר היודי בנתח ובכוונה והכנעת לבבנו הערל, והוא יתברך יטע בלבנו אהבת ויראתו, לב טהור יחדש שקרבנו ליראה אתו כל הימים".

- 6) כמה וכמה ת"ח מיקירי קרתא דירושלים עיה"ק תובב"א אמרו לי שהמנהג בירושלים הינו כדעת האורחות חיים וסיעתו - שאין הציבור בביהכ"ס אומרים תחנון ונפילת אפים כשהאבל מתפלל איתם, וידוע שמונהגי ירושלים יסודתם בהרי קודש [ש"ת צ"ץ אליעזר ח"ג סי' ס"ב אות ג' (המדבר שם על המנהג ירושלים בזמן השקיעה, שנהגו כדעת הגאונים ולא כדעת ר"ת, וראו להביא כאן את דברי משום שיש בזה לימוד חשוב על שמירת מנהגי ירושלים, ז"ל: "אוסף לזה מעשה-רב בזה, שהעיד ובה ר' יעקב גליס נ"י בעתון 'המודיע' מתאריך י"ז אדר א' תשל"ו מה ששמש בשם הגר"ח זוננפלד ז"ל מה שסיפר לו בשעתו רבי שמעון ברגמן זצ"ל שהיה מיקירי קרתא דירושלים ומקני הגבאים בחבר קדישא פרושים, והוה הסיפור לשנתו. פעם אחת נפטר בירושלים אחד מקיצי הרבנים שעלו מחו"ל, תלמיד חכם גדול וירא שמיי, היה זה בשבת בבקר. למנות ערב פנתה הרבינית לבלתי של רבי חיים ובקשה אותו, היות ובעלה הרב החמיר

ממצוות ה', זה כאילו חילול בעיניו של הקב"ה בעצמו, דבר שהוא קדוש ומיוחד לה', והרי זה כמזלזל בכבוד המלך בעצמו. וכמו שאומר יחזקאל **ומשתתותי העלמינו עינייהם ואחל בתוכם** (יחזקאל כב) ופירש רש"י את המילה ואחל - ונתחללתי, כי חילול שבת זה חילול בכבוד ה' ממש, ולכן נחשב המחלל שבת בפרהסיא כמומר לכל התורה והרי הוא כעובד ע"ז שינים אסור, ולכן העובד ע"ז מחלל את כבוד ה' באופן החמור ביותר, ושמיירת השבת היא כבוד ה' היסודי ביותר כנ"ל, לכן השוו את זה שמחלל את השבת, לאחד שעוה עבודה זרה.

לכן אנחנו אומרים בתפילה "אתה קדשת את יום השביעי לשמך, תכלית מעשה שמים וארץ, וברכתו מכל הימים וקדשתו מכל הזמנים" ומעלתה וקדושתה של השבת הוא בכך שכל המועדים הם ימים שאירעו בהם מאורעות של נס ועיניו טובה לישראל מאת ה' ולכן הם נקבעו כזמני קודש, שבהם חוגגים לפני ה' על כך שהעניק טובה לישראל ועל כך כתיב בהו **וימים שמחתכם במועדכם ובחגגי יום השבוע** הכל שלכם כנ"ל, ומה שאין כן 'שבֵּת קודש' שהיא קדושה מצד ענייניו של הקב"ה, שכיחה מלאכתו ביום השביעי ושבת בו מכל מלאכתו.

אמירת תחנון ונפילת אפים בבית הכנסת כשהאבל מתפלל שם - ח"ג

בשפתנו, ועל כל הנה ייתן את קולו בבכי ונחלי דמעות תולנה עיניו על אשר הכעיס והקניט את בוראו ברוע מעליו, ואת אשר אסר התיר ואת אשר שנה ה' אהב, והדאגה והיגון על זה יביאוו להתחרט בלב שלם על כל אשר עשה ויקבל עליו שלא לשוב להרע עוד, ישפוך שיחה ידרוש סליחה על המים הזדונים אשר עברו ורפא לו, ועייניו רואות נכחות, כי לפי רוב ההרגל בנורסתו היודי הנלמד פעמיים בכל יום, הרבה בני אדם כמוני, אין איש שם על לב להתמרמר בבכי כפי התנאים הצריכים הנזכרים לעיל, לא מינה ולא מקצתה! ומי ייתן ויבין מה שמוציא מפיו, מחזקינה טיבותא לידא דכי מטינא ל'חטאנו עוינו וכו' מכה באגרור על החזה ולבו בלד עמו... וכל כי את דבאי ציפיותא היא... לכן בלדי, חזי מנהג יפה מנהג הקדמונים שלא לומר היודי כי אם לפרקים - ביום תענית ציבור או בשני ובחמישי ולא פעמיים בכל יום. אך אחר שכבר הנהיגו לנו אבותינו אבות אבותינו לאומרו בכל יום, וכוונתם רצויה לעורר לב האדם לתשובה בכל עת ועונה, חלילה לנו להרהר אחר מעשיהם, ומנהגם תורה, ומיביע לך לייטובי דעתך ולומר היודי בנתח ובכוונה והכנעת לבבנו הערל, והוא יתברך יטע בלבנו אהבת ויראתו, לב טהור יחדש שקרבנו ליראה אתו כל הימים".

- 4) היחיד"א [ברכי יוסף א"ח סי' קל"א ס"ק י"ג] מביא בשם מהר"י מולכו זצ"ל שכל מקום שיש ספק לגבי נפילת אפים ותחנון - יותר טוב שלא ליפול. וא"כ בנידו"ד שיש מח' הפוסקים האם הציבור בביהכ"ס אומרים תחנון ונפילת אפים כשהאבל מתפלל איתם, הוא ספק כיצד להורות ולכן "יותר טוב שלא ליפול".
- 5) מדברי המשע חמד [אסיפת דינים מערכת וא"ו אות ב'] ששע ששכל מקום שאפשר עדיף לבטל אמירת תחנון, וא"כ הכא בנידו"ד שנחלקו הפוסקים האם הציבור אומרים תחנון ונפילת אפים כשהאבל מתפלל איתם - עדיף להורות כדעת הסוברים שנגררים אחרי ווינים אמורים. וז"ל השד"ח: "מה שנהגו בכל תפוצות ישראל להתודות פעמיים בכל יום אחר תפילת י"ח שחרית ומנחה... אמנם האמת אגיד י לדעתך הענייה יש לפקפק באמירתו בכל יום, כי עיקר היודי הוא לאומרו בהכנעה ובכוונת הלב ולכל הפחות להתבונן במה שמוציא

שו"ת של חסד

תשובה זו נכתבה לע"ה האברך היקר המסולא בפז המדוכא בייסורים שפטר בדמי ימינו ב"ד טבת ה'תשע"ח, מן המיוחדים בשיבתנו הקדושה - ישיבת "חוט של חסד" פעיה"ק ירושלים תובב"א, הרב יוסף רפאל בן אריה וכוכבה זצ"ל למשפחת לבנון.

בשבעים האחרונים, המדוד דן בשאלה אודות אבלים שאין באפשרותם להביא מנין אנשים לביתם לתפילת שחרית במהלך שבעת ימי האבלות ולכן הולכים להתפלל בבית הכנסת, מה הדין לגבי אמירת תחנון ונפילת אפים בבית הכנסת?

בחלק הראשון המדוד דן במח' הפוסקים האם אומרים תחנון ונפילת אפים בבית האבל ובהלכה שפוסקים שאין אומרים, ובטעם הדבר.

בחלק השני, המדוד דן במח' הפוסקים האם הציבור אומרים תחנון ונפילת אפים כשהאבל בא לביהכ"ס להתפלל. חלק זה הינו האחרון והמסכם של השאלה הנ"ל.

תשובה

1. **ששה טעמים שעל פיהם נראה להורות שאין לומר תחנון ונפילת אפים כשהאבל מתפלל בביהכ"ס**

על אף כל הפוסקים שהובאו בשבוע שעבר הסוברים שרק בבית האבל אין הציבור אומרים תחנון ונפילת אפים אבל כשהאבל בא להתפלל בביהכ"ס הציבור אינם נגררים אחריו וכן אומרים תחנון ונפילת אפים, נלע"ד דלא כדבריהם אלא שאף כשאבל האבל לביהכ"ס אין הציבור אומרים תחנון ונפילת אפים, ושישה טעמים להורות כך:

1) ש"ת יהודה יעלה [י"ג]
כותב שפורש בדברי אחד מהראשונים - הארוחות חיים, שגם כשאבל האבל לביהכ"ס להתפלל הציבור נגררים אחריו ואין אומרים תחנון ונפ"א, ואילו דברי הש"ע אינם מפורשים אלא רק מדייקים מתוכם שסובר שהציבור אינו נגרר אחר האבל וכן אומרים תחנון ונפ"א, ואין לדחות דיוק בש"ע מפני דברים מפורשים

תשובה זו נכתבה לע"ה האברך

היקר המסולא בפז המדוכא בייסורים שפטר בדמי ימינו ב"ד טבת ה'תשע"ח, מן המיוחדים בשיבתנו הקדושה - ישיבת "חוט של חסד" פעיה"ק ירושלים תובב"א, הרב יוסף רפאל בן אריה וכוכבה זצ"ל למשפחת לבנון.

בשבעים האחרונים, המדוד דן בשאלה אודות אבלים שאין באפשרותם להביא מנין אנשים לביתם לתפילת שחרית במהלך שבעת ימי האבלות ולכן הולכים להתפלל בבית הכנסת, מה הדין לגבי אמירת תחנון ונפילת אפים בבית הכנסת?

בחלק הראשון המדוד דן במח' הפוסקים האם אומרים תחנון ונפילת אפים בבית האבל ובהלכה שפוסקים שאין אומרים, ובטעם הדבר.

בחלק השני, המדוד דן במח' הפוסקים האם הציבור אומרים תחנון ונפילת אפים כשהאבל בא לביהכ"ס להתפלל. חלק זה הינו האחרון והמסכם של השאלה הנ"ל.

תשובה

1. **ששה טעמים שעל פיהם נראה להורות שאין לומר תחנון ונפילת אפים כשהאבל מתפלל בביהכ"ס**

על אף כל הפוסקים שהובאו בשבוע שעבר הסוברים שרק בבית האבל אין הציבור אומרים תחנון ונפילת אפים אבל כשהאבל בא להתפלל בביהכ"ס הציבור אינם נגררים אחריו וכן אומרים תחנון ונפילת אפים, נלע"ד דלא כדבריהם אלא שאף כשאבל האבל לביהכ"ס אין הציבור אומרים תחנון ונפ"א, ואילו דברי הש"ע אינם מפורשים אלא רק מדייקים מתוכם שסובר שהציבור אינו נגרר אחר האבל וכן אומרים תחנון ונפ"א, ואין לדחות דיוק בש"ע מפני דברים מפורשים

המשך דבר ראש הישיבה

האמונה שמתבטא בבכיינות – הוא השורש העמוק לכל הקטרוגים והדינים שיש על האדם, הבכיינות מעוררת עליו קטרוג יותר מכל העבירות שלו, ולכן זה השורש לכל הסבל שלו בחיים; וכשהוא סובל בגלל פגם הבכיינות לא תועיל לו התפילה בבחינת "מה תצק אלי", כי ה' בוודאי חפץ חסד הוא ורוצה לרחם ולעשות לו נסים, אבל מידת הדין אינה מניחה; והדבר היחיד שיכול להצדיק את האדם בדיניו הוא הצדקת האמונה בכל תוקף, שיודה לה' על כל מה שעובר עליו, ואז ימשיך על עצמו נסים וישועה.

שומעים בקול הצדיקים ונגאלים

כמו שלמדנו, שאפילו על חטא העגל יש שיעור וקצבה לעונש, אבל על חטא המרגלים שהוא חטא הבכיינות, נגזרה בכייה לדורות בלי שום קצבה. כי לחטא הבכיינות אין שום תרופה. התרופה היחידה היא רק תיקון השורש העמוק של החטא, זאת אומרת להפסיק להתבכיין וללכת בצורה מוחלטת ומושלמת בעוצמת האמונה וההודיה.

זה עוד מקור מפורש מדברי רבינו חיים בן עטר, שהיה בבחינת משיח בן יוסף, שכל עניינו של יוסף הוא חיזוק האמונה שהכול לטובה וכל הגאולה תלויה בו, ובזה נותן ה"אור החיים" הקדוש משנה חיזוק ותוקף לדברי רבי נתן שאם היו שומעים לקול צדיקי האמת לתת שבח והודיה לה' יתברך על הטוב ועל הרע, היו מתבטלות כל הצרות וכל הגלויות והייתה באה הגאולה השלימה.

רבי נתן תולה את זה דווקא ב"שמיעה לקול הצדיקים", כי הצדיקים הגדולים מקבלים את העצה ישירות מהקדוש ברוך הוא שמלמד אותם מה השורש של כל הקטרוגים ומה מעורר מידת הדין, ונותן להם עצה ללמד את בני ישראל להתעצם באמונה ובכך להמשיך עליהם ישועות גדולות.

יהי רצון שנוזה להתעורר באמת להבין שבשיחות פשוטות אלה נמצאת העצה הגדולה ביותר, ולמעשה העצה היחידה, לצאת מכל הסבל מכל הצרות מכל הגלויות מכל הקשיים מכל הבעיות ולהביא ישועה גדולה לעצמנו ולעולם כולו.

את *Life and Soul* כלפי בית ישראל.

נא להתפלל לרפואת משה בן אידה, גילה בת ציפוריה, שרה לאה בת יוכבד מיכל. להבדיל לעני שמרית תמר בת מרים, ארז רפאל בן כוכבה ז"ל מרים.

סיפור לשולחן שבת

משיב מעון

באחת הנסיעות, כאשר הגיע רבי יצחק אבוחצירא לקהילה מקהילות מרוקו, התאכסן בביתו של יהודי נכבד ממכריו, נקראו כל יהודי הקהילה לסעודה רבת לכבודו של הדיקן, ובראש המוזמנים היה ראש הקהל. לסעודה נאספו האנשים, אלא, שראש הקהל התממה ובושש לבוא. משנתאחרה השעה, פנה רבי יצחק אל המארח והורה לו לכבד את הציבור בנטילת ידיים כי בדתנו החשב מיד לסעודה. נבהל המארח והחל לגמגם הסבריו, הוא ניסה להסביר לצדיק כי ראש הקהל אינו מן הנוחים לרצות וכעסו המתלהט בין רגע אינו דועך באותה המהירות, ואם יבוא ויראה שהסבו לסעודה בלעדי – רע יהא הדבר בעיניו יותר מאשר אם לא היו מוזמנים אותו כלל. התעלם רבי יצחק ושב ואמר, כי הגיעה העת לסעודה. וכדבריו כן היה, כולם ניגשו לסעודה. רק לקראת סיום הסעודה, הופיע ראש הקהל, ועל פניו הצטיירו מיד אותם אותות פליאה על העזת 'נתיני' לגלות עצמאות יתירה ולהתחיל בסעודה בלעדי.

בעל הבית נבוך היה ממראה פניו של ראש הקהל שמעד בפתח. אך בטרם הספיק זה להתחיל להרצות את התנצלויותיו שהיו סדורות על לשונו, קם רבי יצחק והחל לצעוק על ראש הקהל, לחרפו ולגדפו בעלבונות, ולא נחה דעתו עד שהורה לראש הקהל לעזוב מיד את הבית. שקט של תדהמה השתרר, ומשיצא ראש הקהל את הבית נחה רוח טובה ושמחה על הצדיק רבי יצחק והוא פתח בפיטו שהחל לשורר בשמחה גדולה. ואם לא הייתה זו שיחת היום בסיום הסעודה, "מופת" בפני עצמו הוא, שכן לא היה אחד שחצה את המוטד וחושש מפני תגובתו הלא פתויה – או הלא צפויה של ראש הקהל.

למחרת, בשעת בוקר מוקדמת, נקש המארח על דלת חדרו של רבי יצחק וביקש את עצתו והדרכתו, כי זקוק הוא ללכת לפייס את ראש הקהל ואינו יודע לשיטת עצות בנפשו. נענה רבי יצחק ותהה: "לפייסו?! אינני יודע על מה הנך סח". ולאחר שהתוהה קצרה הוסיף: "האמת שכלל לא ראיתו בהיכנסו, ואם כוננת על מלות הגנאי אשר השמעתי, דע, כי לא כלפי אדם היו מכוונות. אז או האמת ואין בלתי, שבאותו רגע שנפתחה הדלת, ראיתי מלאך משחית הנכנס פנימה וחששתי לשלומם של כל הנוכחים. לא מצאתי דרך לגרשו אלא בגידופים וחרפות, לבל יפריעו בסעודת המצוה בה היינו מסובים. משיצא זה, שמחתי ופצחתי בשירה". הבין המארח שרבי יצחק כלל לא הבחין בבואו של ראש הקהל, נאלץ לשרטט באזניו קוים לדמותו של האיש ותיאורים ממעלליו, לסיום שאל מה עליו לעשות כדי לרצותו. המשיך רבי יצחק באותה נימה ואמר: "דע לך, שכאשר אדם עובר עברה הוא בורא לו מלאך רע, ואותו מלאך חבלה מבקש לנקום בו ולהרע לו. הקדוש ברוך הוא, ברוב רחמיו וחסדיו, אינו מתיר למלאך המשחית להרע לאדם שבראו ויצרו ברוע מעלליו, שמה ישוב בתשובה ויתקן גם את אותו כוח משחית שהביא לעולם. רק אם לא ניצל החוטא את אריכות אפיו של הבורא ניתנת הרשות ביום פקודה לאותו מלאך חבלה לפגוע בו. מסתבר

בנם של קדושים

לכבוד יומא דהילולא יד' שבת רבי יצחק אביחצירא הי"ד זצ"ל

הייתי ראוי לה באותה שעה. לא זו בלבד שאינני מקפיד על שלא המתנתם לי, אלא שחפץ אני לבוא ולבקש ממנו דרך תיקון והוראת תשובה..."

☆☆☆

בצל האושפיזין

מנהגה של משפחת אביחצירא, בכל לילה מלילות 'זמן שמחנות', חג הסוכות, היו נערכות סעודות גדולות לכבוד בעלי האושפיזין. ואצל רבי יצחק הייתה הסעודה הגדולה ביותר זו שנערכה בליל יום טוב שני של סוכות, באושפיזא דצחק. בסייעתא דשמיא באחת הסעודות, לאחר שהזמין רבי יצחק את האושפיזין ונטל ידיו לסעודה, אחז את הפת בשתי ידיו אך לא בירך עליה ולא בצעה. הדבר נמשך דקות ארוכות, כשבת שחוק מרחפת על שפתיו. הנוכחים עקבו אחריו בהשתאות, בודדים מהם ניסו לחפש סיבה ומקור לחיובו של הצדיק בין נטילת ידיו לבציעת פתו. רק לאחר שבצע רבי יצחק והחל בסעודה, העזו היושבים בקרבנו להגיד מילה על דבר התמיהה אשר הראם. נענה רבי יצחק ואמר: "ומה אעשה וראיתי את שבעת האושפיזין הבאים לבקרנו בסוכה ועל פניהם ארשת שמחה גלויה. לא יכולתי שלא לחייך עמם... רק כאשר הפסיקו לחייך יכולתי לבצוע את הפת" –

אתיק ספר המידות! איזין

אמונה בא על ידי צדקה. [אמונה ל']

על קידוש ה'
פטירתו הייתה פתאומית וכואבת מאוד. היה זה באחת ממסעותיו כשחלף בדרכו על פני העירה תולאל בלוויית משמשו ושומר חמוש, בדרכם תקפו אותם חוליית שודדים רוצחים. הללו פתחו בקרב קצר עם השומר ובקרב זה נורה למות רבי יצחק אבוחצירא והוא נכנ "ב שנים בלבד. משמשו והשומר הצליחו להימלט על נפשם בהביאם את הבשורה המרה אל בני השפחה האבילה. ביום י"ד בשב"ט תרע"ב. מקום קבורתו באותה עירה הסמוכה למקום הרצח. זכה רבי יצחק שכל חייו חי על קידוש ה', וכשהגיע זמנו להיפטר מן העולם גם אז נהרג על קידוש ה'.

זכות הצדיק נצר למשפחת קדושים, וזכות תורתו הקדושה תהא למגן וצנינה עלינו ועל כל ישראל לפעול את הגאולה השלימה בב"א.

איפוא, שהמלאך לא נכנס בגפו אמש בזמן הסעודה, אלא מלווה היה את ראש קהלכם בצורה כה מאיימת כפי שראיתו. אין לך מה לפייס את ראש הקהל, אך תוכל להסביר לו במה דברים אמורים ואולי ייכנע לבבו הערל ושב ורפא לו".

סר המארח למשרדו של ראש הקהל, ביקש לפתוח בדברי ריצו ופייסים שיוקדמו לחומרת התמונה אשר הגה רבי יצחק. אלא שראש הקהל הקדימו ואמר בגילוי לב: "אם שרבי יצחק איש קדוש הוא, ועתה לעיני נחשפה גדלותו. בעיני הצופיות למרחקים ראה את שעניי בשר אינן קולטות. בחושי הדקים לא החטיא באבחנתו, ולא הייתה מילה אחת מכל חרפותיו וגידופיו שלא נקש בוקר מוקדמת, נקש על דלת חדרו של רבי יצחק וביקש את עצתו והדרכתו, כי זקוק הוא ללכת לפייס את ראש הקהל ואינו יודע לשיטת עצות בנפשו. נענה רבי יצחק ותהה: "לפייסו?! אינני יודע על מה הנך סח". ולאחר שהתוהה קצרה הוסיף: "האמת שכלל לא ראיתו בהיכנסו, ואם כוננת על מלות הגנאי אשר השמעתי, דע, כי לא כלפי אדם היו מכוונות. אז או האמת ואין בלתי, שבאותו רגע שנפתחה הדלת, ראיתי מלאך משחית הנכנס פנימה וחששתי לשלומם של כל הנוכחים. לא מצאתי דרך לגרשו אלא בגידופים וחרפות, לבל יפריעו בסעודת המצוה בה היינו מסובים. משיצא זה, שמחתי ופצחתי בשירה". הבין המארח שרבי יצחק כלל לא הבחין בבואו של ראש הקהל,

Special Happy Amazing

מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד

Hasidish Simcha חסידיש שמחה

... חתונה חופה ...

דמויות ענק איכותיות, מפוארות, מעוצבות בסעם יהודי הרוקדות לפי קצב המוסיקה

בר מצוה • בת מצוה • חתונה • יום הולדת • ארוע משפחתי • תלמודי תורה • מתנחלים • בתי ספר • גנים • קייטנות ועוד...

אשה מצחיקה בדמות ענק לעזרת הנשים בלבד

מהרו והבטיחו את מקומכם

053-314-2709

02-5821354:ops

ניתן לקבל קבלות מס למוסדות וליחידים

חינוך באהבה

לימודי הצלחה פרק ג' מאת הרב יצחק אבוחצירא. מחנך ויועץ חינוכי

השבוע, נמשיך בע"ה לצעוד בשלבי ההצלחה, כאשר עיקר עבודתנו היא להחזיר בילד שהוא יכול להצליח, על אף כל המגבלות והקשיים שלו.

העבודה עם הילד "להחזיר בו את האמונה ביכולות שלו", תקיים בשילוב עבודה אישית שלנו בדיוק באותו הנושא, כדי שנהיה אנחנו "כלי" של אמונה ביכולות של עצמנו, וכך נוכל להעביר את אמונת ההצלחה שלנו לילדינו.

באותה הדרך בדיוק, צועד הילד "בדרך ההצלחה בלימודים" לילד צריכה להיות מוטיבציה ללימודים, אמונה בצדקת הדרך, אמביציה להצליח, יעד מוקדם והכי חשוב - אישיות חזקה ובטוחה שתוכל לעמוד גם במצבי נפילה.

המשך בע"ה בשבוע הבא!
לייעוץ טלפוני ללא תשלום/או לתיאום פגישה צוד קשר בימים ג' - ד' משעה 8-10 בערב
נייד: 0548-434-435

הרב שלום ארוש מגיע אליך

יום א, יב בשבט (28/01/18)
חדרה והסביבה
 ביי"ט שבת אחים רחי' הנשיא 24
בשעה: 20:30

יום ד, טז בשבט (31/01/2018)
ירושלים והסביבה
 שיכון קמחי בשיבת שמואל הנביא 13
בשעה: 20:30

יום ה, טז בשבט (01/02/2018)
חולון והסביבה
 שיכון קמחי רחוב פתח תקופה הסמוכה ביי"ט ע"ש הלל צה"ל
בשעה: 21:30

לקביעת שיעור 052-7611100

מצליח או במקצועות בהם אינו חזק, רק שאנו עושים זאת בדרך הנכונה.

הדרך הנכונה היא: להעלות אותו על מסלול ההצלחה.

על המסלול הזה, אי אפשר להעלות "כישלונות" כי במסלול הזה צועדים רק מצליחנים.

אז אם אנחנו רוצים שהילד שלנו יצמד במסלול המצליחנים, נמצא את הדברים שהוא מצליח בהם, נאיר אותם, נחזק אותם וגם הוא יוכל בע"ה לעלות על המסלול.

שנהיה בטוחים שהוא צועד בטוח על המסלול, נסיף אחר"כ למסלול שלו גם את מה שאנו רוצים להעלות "כפתרון לבעיות".

לכן נתאי הכרחי בתקופת השיקום הוא: לשכוח את הכישלונות, להוריד אותם מסדר היום ולשכנע את הילד שהוא אכן מצליחן.

הילד כאיש עסקים

נוסיף דוגמא מעולם העסקים:

אנחנו רוצים לעשות עסקים או לסחור במניות, מה אנחנו צריכים?! כמובן סכום כסף התחלתי למסחר, היה אי אפשר להגיע ליריד בלי שום פרוטה - שהרי מה בדיוק נקנה בלי כסף?!

אבל אם יש לנו אפילו 10 ₪, נוכל לקנות משהו קטן ולנסות למכור אותו ברווח מועט.

את מה שהרווחנו, נניח 12 ₪ נוסיף לקניית העסק הבא וגם אותו ננסה למכור ברווח נוסף.

לאחר תקופת מסחר נוספת, נהיה יותר מיומנים ומשופשפים, נכיר שיטות מסחר נוספות, נשתמש בידע ובטכניקות שצברנו ונוכל לקנות סחורה יותר רווחית ובכך להכפיל ולשלש את העסקאות והרווחים שלנו.

מה קורה אם נפלו בעסקה לא רווחית והפסדנו את הרווחים הקדומים, או אפילו חזרנו חזרה ל"עשרה שקלים" הראשונים?! פה נמצאת "האישיות שלנו" במבחן:

האם נכנע, נתייאש ונבין שלעולם לא נהיה אנשי עסקים, או נרים את הראש ונתחיל הכל מהתחלה?! תקראו עכשיו את התשובה בקול ברור שלוש פעמים:

זה תלוי בחוסן הנפשי שלנו ובמידת האמונה שלנו שאנחנו אכן יכולים להצליח. (תקראו שוב!)

אם נהיה "בטוחים" בעצמנו, אזי נחזור שוב ליריד. והפעם, אולי נהיה מעט יותר זהירים ואולי נבקש עזרה מאנשי עסקים מיומנים, אבל בהחלט נקום מהנפילה, נתחזק ונתחיל מההתחלה.

אבל אם ח"ו לא יהיה לנו חוסן נפשי, אם ח"ו לא נהיה בטוחים בעצמנו, אם לא יהיו לנו "עוגנים" אזי...

רק אנו ההורים

לסיכום מה נדרש מאיתנו להיות "אנשי עסקים" מוצלחים: אמונה שאני יכול לעשות עסקים, רצון לעבוד, שאיפה להצליח, יכולות אישיות לעבוד קשה עם תגמול מועט, סכום התחלתי למסחר וכמובן אישיות חזקה בטוחה שתוכל לעמוד במצבי נפילה. ואת כל הכלים היכולות הללו יכולים להקנות לילד שלנו רק אנו ההורים שלו, נקודה.

כאשר הילד יכיר את היכולות שלו, יאמין שגם הוא יכול להצליח (זוכרים מהי הצלחה - התקדמות איטית ובטוחה), יקבל מנות עידוד וזריקות מוטיבציה, ישמח במה שהצליח להשיג וישאף לעוד, נדע שהילד שלנו נמצא בע"ה בדרך הבטוחה להצלחה.

מה נעשה כאשר אין לילד מוטיבציה להצלחה?! כיצד נוכל לגרום לו להאמין שהוא אכן יכול להצליח בכיתה?!

התשובה לשתי השאלות היא: עלינו להסיט את הפרוז'קטור!

נביאה שהילד חווה יותר מידי כישלונות שארנו לו להפסיק לנסות ולהתאמץ.

פעמים רבות, המילים "להתאמץ, להתגבר, להצליח" מעוררים באיזושהו מקום בלב קצת פחד, פחד מכישלון נוסף.

הפחד מכישלון, הוא לעיתים כל כך עמוק ומשמש בתת מודע שלנו, עד שהוא פוגע ברצון לנסות שוב, בכדי לא לחוות שוב את הכישלון.

הפחד מכישלון, הוא "אבן הנגף" העיקרי שמחבל ביכולת שלנו לעבור את המשוכה הרגועה הזו ולרצות להתאמץ, להעפיל ולטפס למעלה.

התנהגות פסיבית במצבי חולשה, היא אינה בעיה, היא תוצאה והתנהגות טבעית לחלוטין, בכדי לשמר את הנפש שלנו יציבה.

נסו להיזכר: מה הגוף שלנו עושה כשהוא חולה - הוא רפוי וללא כוח.

אותו הדבר בחולשה נפשית: הכוח המניע הנפשי שלנו - רפוי וללא כוח, באי מילים אחרות בחוסר מוטיבציה.

מה עלינו לעשות?! להפסיק את מצב החולשה, ע"י הארת הטוב וההצלחה שביד.

נמצא את "נקודות החוזק" של הילד, את הפעולות שהוא מצליח לעשות, את מקצועות הלימודים שבהם הוא מצליח ומוציא ציון טוב - נאיר אותם, נחזק אותם, נעצים אותם, נפנה את אור הזרקורים רק אליהם, כי אלו מקצועות החוזק שלו, בהם הוא בחר להתאמץ ולהשקיע, בהם הוא משתפר, מתקדם ומצליח.

כאשר נאיר ונעצים את הנקודות הללו, נבנה לילד "בנין נפשי מוצק" של הצלחות.

הצלחות הללו, נוסיף בע"ה הצלחות נוספות. וכאשר יהיה הילד "בשל" מבחינה נפשית לטייפ בבגיותיו, נוכל לקחת בעיה אחת ולטפל בה.

לאחר שנפתור אותה, ניקח עוד אחת ונטפל בה וכך נעלה את הילד בע"ה על מסלול ההצלחה.

תקופת השיקום

לתקופת עבודה זו אני קורא: תקופת "השיקום". בתקופת השיקום, אנו עוסקים רק בהארת הצדדים החיוביים של הילד ואסור לנו להעלות שוב את כל הבעיות שלו שיכולות לגרום לו לחזור לנפילה ולייאוש.

אנחנו לא שוכחים שמטרתנו היא לעזור לו בדברים בהם הוא נכשל, בפעולות בהם אינו

בדיחות הדעת

אחד מתקשר לטיפש שפירסם מודעה שהוא חשמלאי מוסמך וביקש ממנו לסדר לו את הפעמון של הדלת בבית, הטיפש אומר לו אין בעיה, אבל אצלי משלמים מראש בכרטיס אשראי.

הלקוח משלם לו, הטיפש אומר לו, אנחנו נגיע תוך 40 דקות לתקן את הפעמון. למחרת מחייג אליו הלקוח בכעס גדול, "שילמתי לך, למה לא באת לתקן?!", עונה לו הטיפש, "מה קרה לך, 4 פעמים הייתי אצלך בבית, צילצלתי בפעמון ואף אחד לא ענה..."

זמנים בשלח תשע"ח

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
16:32	16:48	16:39	16:51
17:46	17:48	17:46	17:49
18:25	18:22	18:22	18:25

הפטרות השבת

אשכנז: שופטים (ד, ד, ה, לא) - ודבורה אשה נביאה
 ע"מ: שופטים (ה' א-לא) - ותשר דבורה

יול"ע י"ג מוסדות "חוט של חסד" רח' שמואל הנביא 10, ירושלים ת.ד. 57669. טל: 02-5812252 פקס: 02-5812252 להצטרפות לקבלה בדוא"ל ולתגובות כתבו לנו 5812210@gmail.com

Breslev.co.il

חַסַד נְעוּרִין
 להחמלא | להחמשת | לצמות
 מדרשה לנשים בשיבת הר"צ ארוש שליט"א

ערב מיוחד לנשים לקראת ט"ו בשבט

הערב יתקיים במוצ"ש הקרוב י"א שבט בשעה 8:30
 בית כנסת תהילה רח' שלמחן הצדיק 23 פינת ארזי הבירה

בתוכנית:

- הרבנית בוסו תליט"א ביתו של הבבא סאלי זיע"א בדברי חיזוק
- מצאת יחודית בנושא כשרות ובדיקת הפרות
- שיעור מיוחד לט"ו בשבט מפי הרב שלום ארוש שליט"א

כניסה חופשית

ברורים נוספים: 052-7173107

אירועי הזוקר מאשיכים
 ימי עשייה 9:00-12:30
 מוציא חטאת...

מאמין, מנסה ומצליח

במאמר הראשון שלנו: "כיצד נגרום לילד שלנו להצליח בלימודים?!"

הזכרנו מספר סיבות אובייקטיביות, שיכולות לגרום לילד חוסר הצלחה או הצלחה מוטעה, כמו: קשיי למידה וכדו', אך הסיבה העיקרית שתגרום לילד חוסר הצלחה היא: "חוסר אמונה בהצלחה".

נכון שקשה לו... ו... אבל לא זאת הבעיה הנפשית שלנו.

הבעיה העיקרית שצריכה להטריד אותנו היא: מה הוא כן עושה, בכדי להצליח?!

האם הוא מתייאש ואומר "גם ככה אני לא יהיה הכי טוב, בגלל ש... ולכן התייאשתי ואני כבר לא מנסה"

או שהוא אומר: "למרות שאני לא יכול, ולמרות שקשה לי ולמרות שכבר ניסיתי כמה פעמים ונפלת... בכל זאת אני מאמין בעצמי שאני יכול להצליח ולכן אני ממשיך לנסות..."

תענו בכנות! באיזה ילד אתם בוחרים?! הרי בודאי בילד שממשיך לנסות.

אתם יודעים, מי "יוצר" את ילד א' המתייאש ואת ילד ב' המאמין ומתאמץ? אנחנו ההורים!!!

עלינו לדעת בדיעה ברורה: כדי שהילד שלנו יצליח בלימודים בפרט, ובחיים בכלל, עליו ללמוד להכיר ולראות את מעלותיו ואת יכולותיו, והיות טוב ביחס למה שהוא יכול להיות מול הפוטנציאל של עצמו.

הילד לבד בכוחות עצמו, לעולם לא יוכל להכיר את יכולותיו ומעלותיו, הילד מכיר את עצמו רק מתוך "העידבק" שהוא מקבל מהסיבה שלו, דהיינו מאיתנו ההורים.

ילד שמקבל פיזבק של הצלחות - יגדל כילד מצליחן, כי זה מה ששידרו לו.

וילד שמקבל פיזבק של כישלונות - יגדל כילד כישלונן, כי זה מה ששידרו לו.

יושב בחושך

כחורה, עלינו להיות המאמין האיש של הילד ולהשריש בו את- "רמוס החשיבה של ההצלחה" שהוא: "עכשיו אני טוב, אני שמח ומאושר בהישגיי ואני שואף לעוד", איך מאמנים את הילד? ע"י מודעות אישית שלנו, עבודה ושיחות עם הילד.

הורים יקרים! אין כזו מציאות של: "אבל הילד שלי באמת לא טוב".

כי זה לא ייתכן, שהרי כל אחד טוב במשהו ואפילו הילד הרגוע, המפריע והנכשל ביותר - גם הוא טוב במשהו ומצליח לפחות בדבר אחד, אמנם זה לא הרבה, אבל מיד נראה שזו התחלה ונקודת פתיחה מצוינת.

עלינו לדעת כי: הבעיה העיקרית שגורמת לילד להמשיך להתדרדר, ומונעת ממנו לראות את קצה קרחון ההצלחה היא: בגלל שהוא "יושב בחושך". הילד יושב בחושך, בגלל שהחלק שהוא טוב בו - הוא מועט וכבוי אצלו.

לעומת החלקים שבהם הוא אינו טוב - שהם רבים ומארים. מוארים, אבל באור שלילי. כאשר הפרוז'קטורים שלנו מופנים בעיקר לרע ולכישלונות של הילד ומאירים את החולשות ואת הרע שלו באור חזק ושלייל, אין סיבה שבעולם שהוא יוכל להצליח - כי הוא שקוע עמוק בבוץ "חוסר היכולת" שלו.

להסיט את הפרוז'קטור

המסלול השני בדרך ההצלחה אומר לנו "להסיט" את הפרוז'קטורים שלנו, לכיוון הנכון. הכיוון הנכון שאותו אנחנו צריכים להאיר בילד הוא: את הצד "החיובי" שלו.